

תקציר: אליעזר נוסע לכותל להתפלל על בנו אהר'לה שאמור היה לעבור לתלמוד-תורה אחר בגלל גל של חולשות פתאומיות, אך ועד ההורים מתנגד לקבלתו. בתום תפילתו פוגש אליעזר את דוד-פינחס.

ימים שלמים בלי עבודה זה עוד יותר טוב, כי אז הוא ינוח."

"בכל מקרה, אין לי כרגע תקן פנוי. זה לא העניין של הכסף, דוד-פינחס. כרגע זה לא רלוונטי", סיימתי את פגישתנו, איחלתי לאבא שימצא מסגרת תואמת לבן שלו, והבעתי שוב מפורשות את הערכתי נוכח מסירותו הבלתי נלאית.

הוא דבק לכיסאו כמסרב לנטוש, אי לכך נעמדתי כעומד לצאת בענייני עבודה, ונעמד גם הוא, משדלני שוב לנסות למצוא לבנו מקום בחברת ההפקות שלי. "אני חייב לרוץ כדי לא לאחזר, אם תסלח לי בכל מקרה אם זה יהיה רלוונטי, אעמוד איתך בקשר", פיתחתי בינינו פער בעזרת צעדים גדולים ומהירים.

דוד-פינחס ניסה את מזלו בשיחות טלפון וגם בפגישות בבית המדרש שבהן נקלע על דרכי, ודיבר אליי בדבר בנו אשר אהב. תחילה הקשבתי והסברתי באדיבות את היעדר ההיתכנות למילוי בקשתו, עד שבשלב מסוים ביקשתי ממנו שיחדל מן ההפצרות. "אני לא בנוי לזה ולא יעזור שתנדנד לי", אמרתי לו גלויות, "כשאני בעבודה אני שקוע כולי בפרויקטים שמחייבים תשומת לב מלאה לאלפי פרטים וסידורים, ואין לי יכולת להיות במקביל גם אחראי על רווחתו של שמילי".

עם שליחים ושתדלנים ששיגר לדבר עימדי, יכולתי לדבר בפחות רגישות ולומר להם את האמת השורטת: חברת לייזר הפקות היא חברת הפקות ולא ארגון חסד. יש לי אחריות ללקוחות שסומכים עליי ומסתמכים על המוניטין שלי, ואני זקוק לעובדים לעניין עם כתפיים רחבות ויכולת סיבולת, לא לאנשים שהשבריריות הפריכה שלהם תעיק לי על המצפון אם אכביד עליהם את עבודתי. לא חסרים במחוזותינו מקומות עבודה יראים ושלמים. שסדר מוצרים במדפי המכולת השכונתית. שיהיה מחסנאי בחנות הלבשה חסידית. שיעבוד בבית אריזה.

בשלב מסוים פקעה סבלנותי תחת כובד ההפצרות שלא פסקו, וברגע של חולשה אנושית בלתי-אנושית אמרתי לדוד-פינחס, "תאמין לי, גם אילו הייתי רוצה להכניסו לעבוד אצלי, לא אכניסוהו. אם זה מה שאתה מעולל לי לפני שהוא עובד אצלי, אינני רוצה לדמיין אילו לחצים תפעיל נגדי כשהוא יעבוד אצלי".

תמחוי לקשי לא מוסד לפליטים ולא מפעל ריפוי בעיסוק. אני צריך עובדים חרוצים ומיומנים, ובהחלט גם בלתי-רגישים, שיודעים לעשות את מלאכתם בזריזות יעילה, שמטיבים לעמוד בעומס מטלות, שיודעים לעבוד תחת לחצי זמן, ושאיני לא צריך לחשוב אלף פעמים כשנדרשת גערה קטנה או נזיפה מזרזת, אם אני הורס פה נפש בישראל. אינני רוצה על כתפיי את הנטל האחראי הזה של עובד רגיש ושברירי, שיחייב אותי לכלכל את צעדיי והוראותיי בעבודה בכלכלה זהירה של אדם הירא מקלקלה ומהלך ברגליים יחפניות בשדה



עמוס קוצים דוקרנים וזכוכיות שבורות. דחיתי בעדינות את בקשתו של דוד-פינחס, הבעתי את הערכתי הכנה למסירותו האבהית, ואמרתי לו שכרגע אין לי צורך בעוד עובד. יש ימים על גבי ימים שבהם אין לי עבודה אפילו לעובדים הקיימים. תחום ההפקות מאופיין בתקופות גאות ושפל.

"אני אשלם לך, בלי שהוא ידע, אליעזר. אממן את כל המשכורת שלו. אני רק צריך לתת לו מסגרת מסודרת, וסיפוק פנימי, ועידוד חיצוני, ותחושה שהוא שווה ואדם יעיל. אנשים שעובדים אצלך אומרים שאתה מעביד מקסים. ואדרבה, זה שיש

דוד-פינחס, אב למשפחה ברוכת ילדים שלפרנסתו סחר במוצרי סת"ם, הכיר אותי בהיכרות רופפת מבית המדרש שבו התפללנו. ביום מן הימים צנח אצלי במשרד בלי לקבוע פגישה מראש, המתין שאתפנה ושאל אם אוכל לגמול עימו חסד ולהעסיק את בנו שמילי בחברת ההפקות שלי.

ככל מתפללי בית המדרש הכרתי אף אני את שמילי בן ה-16 וידעתי שאינו בחור שגרתי. את שנות ילדותו העביר שמילי במוסדות ייעודיים של החינוך המיוחד. הוריו שהשקיעו בו השקעות אינסופיות וסבלניות, הצליחו לקדמו משמעותית, להעמידו על רגליו העצמאיות ולשלבו בחברת בני גילו, על אף השוני בינו לבנים ולמרות קשיים שליוו את חייו.

בשל התקדמותו הרב-תחומית, לא מצא שמילי את מקומו במוסדות רווחה שנועדו לנערים מיוחדים, מאחר ועלה עליהם בהתפתחותו הקוגניטיבית. אולם הוא גם לא היה בשל להשתלבות בישיבה רגילה.

אביו הצליח למצוא בשבילו מסגרת שבה אברכים לומדים עם בחורים במחצית היום, בכפוף לכך שבמחצית היום האחרת הבחור אינו מסתובב בטל ברחובות ואינו מכלה את זמנו בשוטטות סרק. חיפש דוד-פינחס לבנו מקום שבו יעבוד לפרנסתו במחצית היום, אצל יהודי ירא שמיים ובמחיצת עובדים יראי שמיים שירתם ניכרת בעבודתם בכל פרט ופרט, כפי שהסביר לי.

"למה דווקא אצלי?" תמהתי. "ראשית, השעות ממש מתאימות. רוב העבודות בתחום שלכם זה אחרי הצהריים, ובערבים ובלילות, וככה הוא יכול לפני הצהריים ללמוד עם האברך. שנית, שמילי אוהב מאוד מוזיקה ובכלל את תחום הסאונד. אתה יכול לבחון אותו. הוא להוט על המכשור של הסאונד ויש לו הבנה עצומה בזה. הוא ממושמע, הוא נוח, הוא יינה ואתם תינהו".

חיכתי בדעתי ונמלכתי עם עצמי. ראשית, כמו שאמר דוד-פינחס, הוא די טעה באומדן שלו לגבי שעות העבודה שלנו. אנחנו עובדים במלוא מרצנו גם בבקרים. הפקת אירועים הנערכים בלילות מחייבת היערכות שמתחילה לא אחת בשעות הבוקר המוקדמות.

ושנית, חברת לייזר-הפקות חייבת לשמור על רף מקצועי גבוה ומוקפד. אני לא בית

דמעות גדולות, אבהיות כל כך, עמדו בשתי עיניו. כף ידו אחזה בכף ידי ונענעה אותה ממושכות מעלה ומטה.

אלף שאלות התרוצצו על שפתיו, ואפילו אחת לא נשאלה. וטוב שכן. "אני מודה לך מעומק הלב, אליעזר, ואני הולך לבקש מהקב"ה שייגמול איתך מידה כנגד מידה, וירעיף עליך רק טוב ונחת מכל צאצאית, ואושר ושלווה ומילוי כל משאלות ליבך לטובה, ואחר כך אומר מזמור לתודה". "אמן כן יהי רצון", שחררתי אותו אל הרינה ואל התפילה.

"רגע", נזכר דוד-פינחס בדבר מה ושב אליי, "נזכרתי במשהו שרציתי לומר לך. ניסיתי להשיג אותך כמה פעמים ולא ענית לי". סומק פרח ב. ברור שהוא לא השיג אותי. מספרו הוכנס אחר כבוד וקצף לרשימה השחורה בטלפון שלי.

"תקשיב, אליעזר, הילד שלי ינק'לה שלומד עם אהר'לה שלך בכיתה סיפר לנו פעם בבית שאהר'לה מביא לפעמים להפסקה חופן גדוש של אגוזי ברזיל כי הוא מאוד אוהב אותם. אשתי היא דיאטנית, והיא ממש נחרדה וביקשה שאעדיך אותך שאסור לאכול יותר מאחד ליום, או לכל היותר שניים. והילד שלך אוכל הרבה אגוזים. אומנם לא בכל יום, אבל פעם או פעמיים בשבוע. חבל שלא ענית לי בשעתו. אבל כנראה זה הסתדר".

"תודה שאתה אומר לי, דוד-פינחס. ממש תודה. איזו השגחה פרטית. אבדוק את הנושא".

נפרדנו ונותרתי מסומר למקומי. בכל העולם כולו אנחנו מחפשים את פתרון התעלומה שנמצא מתחת לחוטמנו. אילולא הייתי מבעיט את מספרו של דוד-פינחס לרשימה השחורה היינו זה מכבר אחרי הבעיה. הוא צודק, אהר'לה אוהב מאוד אגוזי ברזיל.

אין צורך להעביר את אהר'לה לתלמוד-תורה אחר.

היה צריך להעביר אותי סדרת חינוך. שאצא מעצמי ואראה את הזולת. ועברתי ויצאתי. וראיתי. תמה סדרת החינוך. דיברתי עם הריבוננו של עולם, סיפרתי לו כמה כואב לנו, והנה, התקבלה תפילתי השבורה ואורו עיניי לתקן את שעויותי ומייד קיבלתי תיקון תחת תיקון.

חזרתי וקרבתני אל אבני הקודש, טמנתי פניי הבוכיות בצנינתן, והתייפחתי אף אני במזמור לתודה.

כשנה חלפה מאז, והנה, הוא פוסע מולי, שקוע בשרעפיו ומתקרב לאבני הקודש, אינו מבחין בנוכחותי.

♦

"שבוע טוב, דוד-פינחס", טפחתי קלות על שכמו.

"שבוע טוב ומבורך", מנע ממנו את חיוכו שהוסתר תחת מעטה יבשושי.

"מה עם שמילי? הוא הסתדר?"
"למאי נפקא מינה?"

נעמדתי מולו. "הסתדר או לא? יש לו מסגרת עבודה?"

"כרגע לא. הוא נע ונד בין עבודות ולא שרד בשום מקום. יכול להיות שצדקת שהוא לא מתאים לעבודה".

"והוא עדיין אוהב את הנושא של מערכות הסאונד, בוקסות ורמקולים ואורות במה?"

"אוהב? משוגע לאותו דבר. הוא נהיה עילוי של ממש בתחום. מתמצא בכל החברות המייצרות את מערכות הסאונד ותאורות הבמה ויודע להמליץ המלצות מקצועיות ממש. הבעיה שאף אחד לא מקשיב לו. חוכמת המסכן בזויה, אמר שלמה המלך עליו השלום".

"מה אתה אומר? תשמע, אני חושב שהתפנה אצלי מקום לעוד עובד".

דוד-פינחס הביט בי בהפתעה שהרחיבה את צמד אישוניו כזיתי הגליל, נזר לא להאמין בטרם עת פן יתאכזב בבוא העת.

"אז מה אתה אומר, דוד-פינחס? תקפיץ אותו מחר למשרד ונסגור על חצי שנת ניסיון?"

"אתה שואל מה אני אומר?" הואצה נשימתו, "אני אומר שבאתי לפה להתפלל עליו כי כשל כוח הסבל, ובטרם קראתי נענית. במקום להתפלל עליו אלך ואזמר מזמור לתודה. חצי שנה של ניסיון בשבילי זה המון. זה משהו שלא יכולתי לחלום עליו. אתה בטוח, אליעזר?"

"נראה לי שכן".

"אני הולך לצלצל אליו הרגע ולבשר לו. הוא יזנק לתקרה מרוב אושר. הוא כל כך רוצה לעבוד אצלך שאין לך מושג. אבל אם אתה לא בטוח במאת האחוזים תגיד לי עכשיו, שלא אצלצל אליו סתם".

"אני בטוח, דוד-פינחס. תעדיך אותי, ומחר בין עשר לשתיים-עשרה תבואו למשרד. מתי שנוח לכם".

הפקות זולות

משה
גוטמן

"אילו לחצים?" התפלא.

"אתה תגיד לי שהוא רעב וצמא, ושהוא עייף ומותש, ושהוא חלש ורגיש. ושאיני מאמץ אותו יותר מדי. אני לא יכול לדעת מראש אילו מסרים תשגר לי בעצמך או על ידי אחרים. אני כן יודע שאתה יודע להטריד, ועוד איך להטריד, לכן אני מודיע לך: שמילי לא יעבוד בחברת ליזור-הפקות גם אם תבטיח לי גילוי אליהו בכל ראש חודש אחרי הלל".

פניו חפו, ואני ניחמתי בתוכי על הטון החריף שבו נקטתי, אך במקביל חשתי שעם כל אי הנעימות, גמלתי עימו טובת אמת בכך שפיצחתי לו את בלון האשליה שעליו נתלה בעת האחרונה, ומעתה הוא יתפנה ברוב יעילות לחשוב על אופציות אחרות בשביל בנו בן השש-עשרה.